

prof. MUDr. Miroslav Engliš, DrSc.

2. 2. 1932 – 25. 2. 2014

Prázdná, které nastalo po Mirkově úmrtí, už nevyplní jeho laskavý sarkasmus, netrpělivost spojená s intenzivním soustředěním, okamžitá nabídka pomoci a její ještě okamžitější realizace, vpád kamskoli a kdykoli, nesmlouvání a ukončení čehokoli v okamžiku, kdy už není co dále řešit. A tak také odešel. Bez smlouvání se smrtí, o které věděl tak dobře jako jeho nejbližší, ale jen sám vyrovnán, kde my ostatní jsme nevěřili a doufali. Nevíme, odkud čerpal energii posledních dnů, aby dokončil úplně vše, co mu život přinesl a nenechal smrti vůbec nic k řešení. Vše bylo dokončeno, uspořádáno, jasné, stručné jako on sám. Co nastalo pak, jsou naopak dlouhé řetězce vzpomínek na situace, zážitky, na společnou práci a debaty. Na poslední setkání, na oslavu posledních narozenin, na diskusi o troponinech, kde dokončil úkol a nechal nám jen příležitost pokračovat. A uvědomovat si stále, co všechno dělal pro ostatní. Měli jsme štěstí, že nás Mirek přijal za přátele. Měli jsme smutně ohromující dar sledovat poslední dny života osobnosti, jakých je málo.

Jen nám je vše moc líto, budeš nám chybět.

Tvoji Tonda a Janka

Stromy umírají ve stoje

Miroslav Engliš si nikdy nepotrpěl na příliš formální záležitosti, takže i tuto vzpomínku pojmám poněkud neformálně. Prof. Engliš byl (hlavně dříve) považován mnoha lidmi za přísného až sucharovitého. Tvářil se tak, ale opak byl pravdou. Co skutečně nesnášel, byla neschopnost a neznalost – ale jakmile poznal, že děláte něco dobře (a bylo skoro jedno, kdo jste a na jaké pozici – ale musíte svou práci dělat dobře), pak si vás hluboce vážil a měl vás rád. Strohost byla jen maskou, aby nedával své city příliš veřejně najevo.

Byl zvyklý pracovat a to pořádně. A pracovat pořádně. Když něco chtěl, tak to udělal a udělal pro to vše, co bylo možné. Daleko častěji to dělal pro druhé – nešetněkrát jsem ho zažil, jak žádá mne nebo někoho jiného o pomoc – ne pro sebe, ale pro někoho, komu se rozhodl pomoci. Když dělal vědu, tak pořádně – první obdiv si vysloužil už u profesora Laurella (ano, toho, co vymyslel „raketkovou“ imunodifuzi), když v jeho laboratoři vyřešil s typicky českou šikovností a moudrostí problém, který se Laurellovi zdál neřešitelný. To mi připadá pro Mírku typické – nezná slova „nejde to“. Podobných obdivuhodných věcí udělal mnoho, a upřímně řečeno, dělal je stále dobře, věk-nevěk.

Stejně řešil věci lidské: Ty nemáš na zahradě takové ty žluté lilie? Jak to? Pošli Ti je! A druhý den tady byly. A za pár dnů kontrola: už se chytily? Zaléváš je pořádně? Máme na zahradě plno jeho růžových konvalinek... Nebo: už pečeš cukroví? Kolik máš druhů? Jak to, že tak málo! Nezanedbávej to! Já už jsem napekl šestero!

Myslím, že typické pro jeho tělesnou kondici a náladu byl zážitek ze švýcarských Alp, kdy lyžoval na svahu za velmi špatného počasí. Opodál posedávající skupinka mladých českých popíječích „sportovců“ se divila: vždyť se na tom nedá jezdit! a proč za to ještě platíte skipas? No a Mirek jim zaprvé dokázal – a perfektně – že se na tom jezdit dá a dorazil je suchým sdělením, že za skipas neutrácí, protože po sedmdesátce se už jezdí zadarmo.

Mám na zdi kanceláře pověšené staré obyčejné náramkové hodinky, které mi dal. Našel je někde v milovaných Jeseníkách, zničené, nefungující a trvale ukazující za pět minut dvanáct. „To máš na to, Paličko, abys věděl, že se musí všechno dělat včas a ne za pět minut dvanáct! Čas nedohoníš!“. Tentokrát čas dohnal jeho....

Sbohem, Mírku!

Tvůj Vladimír.

Antonín Jabor, Janka Franeková, Vladimír Palička, únor 2014